

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΠΟΥ ΣΤΗΝ ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΤΟΥΣ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ

Ἀναχωρητικὸς πειρασμὸς πρόωρος, — μὲ τὴν ἐπίκληση πρὸς τὸν οἶκτο.

1. Ὁ ἀνήσυχος, ὁ ἀλήτης, ὁ ταξιδιώτης, ποὺ ζέμαθε ν' ἀγαπᾷ τὸ λαό του, γιὰτὶ ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς λαούς, — ὁ καλὸς Εὐρωπαῖος.

2. Ὁ σκοτεινὸς καὶ φιλόδοξος γιὸς τοῦ λαοῦ, ἄγριος, μονήρης, ἔτοιμος γιὰ ἔλα, ποὺ ἐκλέγει τὴ μοναξιά γιὰ νὰ μὴ γίνεи καταστροφέας, — προσφέρεται σὰν ὄργανο.

3. Ὁ ἀσκημότερος ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στολίζεται (ἱστορικὸ νόημα) καὶ ποὺ ζητᾷ ἀδιάκοπα ἓνα καινούργιο ρούχο: θέλει νὰ κάνει ὑποφερτὴ τὴ θέα του καὶ καταντᾷ νὰ πάει στὴ μοναξιά γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπουν — ντρέπεται.

4. Ὁ λάτρης τῶν γεγονότων («ὁ ἐγκέφαλος τῆς βδέλλας»), ἡ πιὸ λεπτὴ διανοητικὴ συνείδηση, ποὺ βασανίζεται ἀπὸ μιὰν ὑπερβολικὰ κακὴ συνείδηση, — θέλει νὰ ξεφορτωθεῖ τὸν ἑαυτό του.

5. Ὁ ποιητής, ποὺ κατὰ βάθος λαχταρᾷ μιὰν ἄγρια ἐλευθερία. Ἐκλέγει τὴ μοναξιά καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς Γνώσης.

6. Ὁ ἐφευρέτης νέων μεθυστικῶν φαρμάκων, ὁ μουσικός, ποὺ καταλήγει νὰ πέσει στὰ πόδια μιᾶς καρδίας ποὺ αἰμάσσει γιὰ νὰ φωνάξει: «Μὴν ἔρχεστε σὲ μένα, σ' αὐτὸν ἐδῶ θέλω νὰ σᾶς ὀδηγήσω.»

Οἱ πιὸ νηφάλιοι ἄνθρωποι ποὺ νιώθουνε τὴν ἐπιθυμία τῆς μέθης, ἀλλὰ ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τὴν ἱκανοποιήσουν. Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ξεπεράσει τὴν ὑπερβολικὴ νηφαλιότητα.

7. Ἡ ἰδιοφυΐα (θεωρημένη σὰν παροξυσμὸς τρέλλας), ποὺ εἶναι παγερὴ γιὰτὶ τῆς λείπει ἡ ἀγάπη. «Δὲν εἶμαι οὔτε μεγαλοφυΐα οὔτε Θεός.» Μεγάλῃ τρυφερότητα: «Πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦμε περισσότερο.»

8. Ὁ πλούσιος ποὺ τὰ ἔδωσεν ὅλα καὶ ποὺ ρωτᾷ τὸν καθένα: «Ἐπάρχει ἀφθονία σὲ σένα; Δώσε μου τὸ μερίδιό μου!» — ὁ πλούσιος ζητιάνος.

9. Οἱ βασιλιάδες ποὺ ἀρνοῦνται νὰ βασιλέψουν! «Γυρεύουμε αὐτὸν ποὺ εἶναι πιὸ ἄξιος νὰ βασιλεύει!» — Κατὰ «τῆς ἰσότητος»: ὁ μεγάλος ἄνθρωπος λείπει κ' ἐπομένως κ' ἡ εὐσέβεια.

10. Ὁ ἠθοποιὸς τῆς εὐτυχίας.

11. Ὁ ἀπαισιόδοξος προφήτης, ποὺ μυρίζεται παντοῦ τὴν κούραση.

12. Ὁ τρελλὸς τῆς μεγάλης πολιτείας.

13. Ὁ νεαρὸς βουλήσιος.
 14. Ἡ γυναικία (πὺ γυρεύει τὸν άντρα).
 15. Ὁ ἐργάτης κι ὁ ἀρριδίσιος, φθονεροὶ καὶ κάπισχνοι.
 16. Οἱ καλοὶ.
 17. Οἱ εὐσεβεῖς.
 18. Οἱ ἀγιοὶ πὺ γιορτάζουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἡ τρέλλα τους (καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν μαζί): «γιὰ τὸν Θεὸ, δηλαδὴ: «γιὰ τὸ Ἐγώ».

74

«Σὰς ἔδωσα τὴν πιὸ βαριά σκέψη: ἴσως κάνει τὴν ἀνθρωπότητα νὰ καταιστραφεῖ, ἴσως κ' ἡ τελευταία αὐτὴ νὰ ὑφωθεῖ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ στοιχεῖα πὺ ξεπεράσθηκαν, τὰ ἐχθρικά πρὸς τὴν ζωὴ, ἔχουν ἐκλείψει.» — «Δὲν πρέπει νὰ τὰ ἔχετε μὲ τὴ ζωὴ, μὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ σας!» — Ὁρισμὸς τοῦ ἀνώτερου ἀνθρώπου καὶ σὰν δημιουργοῦ. Ὁργάνωση τῶν ἀνώτερων ἀνθρώπων, ἐκπαίδευση αὐτῶν πὺ θὰ δασιλέψουν μιὰ μέρα «Ἡ ὑπεροχὴ σας πρέπει νὰ χαίρεται τὸν ἑαυτὸ τῆς κυριαρχώντας καὶ πλάθοντας.» — «Ὅχι μόνον ὁ ἀνθρωπος, μ' ἀκόμη κι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπενέρχονται αἰώνια.»

75

Ὁ τυπικὸς πόνος τοῦ μεταρρυθμιστῆ καθὼς κ' οἱ παρηγοριές του. Οἱ ἑπτὰ μοναξιάς.

Εἶναι σάμπως πάνω ἀπὸ τοὺς καιροὺς: τὸ ὕφος του τὸν φέρνει σὲ σχέσεις μὲ τοὺς ἐρημίτες καὶ τοὺς παραγνωρισμένους δλων τῶν ἐποχῶν.

Μόνον μὲ τὸ μέσον τῆς ὁμορφιάς του προστατεύεται ἀκόμη.

Ἀποθέτει τὸ χέρι του πάνω στὴν χιλιετηρίδα πὺ θὰ ῥθει.

Ἡ ἀγάπη του μεγαλώνει μὲ τὴν ἀδυναμία του νὰ κάνει τὸ καλὸ μὲσφ αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

76

Ἡ κατάσταση τοῦ πνεύματος τοῦ Ζαρατούστρα δὲν εἶναι ἡ τρελλὴ ἀνυπομονησία γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Εἶναι ἡρεμος, μπορεῖ νὰ περιμένει. Μὰ κάθε πράξη ἔχει πάρει ἕνα νόημα, ὄντας ὁ δρόμος καὶ τὸ μέσον γιὰ νὰ καταλήξει ἐκεῖ. Ἡ πράξη αὐτὴ πρέπει νὰ ἔναι καλὰ καμωμένη, κατὰ τρόπο τέλειο.

Ἡρεμία τοῦ μεγάλου ποταμοῦ! Ἀγιοποίηση καὶ τοῦ πιὸ μικροῦ πράγματος! Ὅλες οἱ ἀνησυχίες, ὄλες οἱ δίαιες ἐπιθυμίες, ὄλες οἱ ἀηδίες. πρέπει νὰ ἐκτεθοῦν στὸ τρίτο μέρος καὶ νὰ ξεπεραστοῦν!

Ἡ ἐπιείκεια, ἡ εὐνοια κτλ. στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο μέρος — σὰν δεῖγμα τῆς δύνამης πὺ δὲν εἶναι ἀκόμα βέβαιη γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς!

Μὲ τὴν ἴαση τοῦ Ζαρατούστρα, ὁ αὐτοκράτορας ὀρθώνεται ἀμείλικτος, γιομάτος καλωσύνη. Ὅταν ὑπάρχει ἡ ἱκανότητα πρὸς δημιουργία, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ σοφία, ἡ ἄδυσσος ἐξοντώνεται.

Τὸ φῶς, ἡ γαλήνη, ὄχι ὑπερτονισμένη ἐπιθυμία, ἡ εὐτυχία μέσα στὴν καλοχρησιμοποίημένη στιγμή, αἰωνισμένη!

77

Ζαρατούστρα III: «Κι ὁ ἴδιος ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένος.» — Ἄφου πιά ἔχει ἐγκάτα λείψει τοὺς ἀνθρώπους ἐπιστρέφει στὸν ἑαυτό του. Εἶναι σὰν ἓνα σύννεφο ποὺ διαλύεται γύρω του. Ὁ τύπος τῆς ζωῆς, ὅπως θὰ τὸν πραγματοποιήσῃ ὁ Ὑπεράνθρωπος: ἓνας ἐπικούρειος θεός.

Ἐνας θεῖος πόνος, αὐτὸ εἶναι τὸ περιεχόμενο τοῦ τρίτου Ζαρατούστρα.

Ἡ ἀνθρώπινη κατάσταση τοῦ νομοθέτη δὲν ἀναφέρεται παρὰ σὰν παράδειγμα.

Ἡ δίαιτη ἀγάπη του γιὰ τοὺς φίλους του τοῦ φαίνεται σὰν ἀρρώστια, — εἶναι πάλι ἤρεμος.

Ὅταν φτάνουν οἱ ἐπισκέπτες του, τὸ σκάζει κρυφά.

78

Στὸ τέταρτο μέρος εἶναι ἀναγκαῖο νὰ πῶ γιὰ ποιοῦ λόγο ἀκριβῶς ἔρχεται τώρα ἡ ὥρα τοῦ Μεγάλου Μεσημεριοῦ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνω μιὰ περιγραφή τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ νὰ δίδεται ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ Ζαρατούστρα, μὰ ποὺ νὰ ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ζαρατούστρα.

Στὸ τέταρτο μέρος, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ πῶ ἀκριβῶς γιὰ ποιοῦ λόγο «ὁ λαὸς τῶν ἐκλεκτῶν» ἔπρεπε νὰ δημιουργηθεῖ πρῶτα — εἶναι οἱ ἀνώτερες φύσεις, εὐπρόσδεχτες, σ' ἀντίθεση πρὸς τὶς μὴ εὐπρόσδεχτες φύσεις (χαρακτηρισμένες ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες): μόνο σ' αὐτοὺς μπορεῖ ν' ἀνακοινώσει ὁ Ζαρατούστρα τὰ τελευταῖα προβλήματα, μόνον αὐτῶν μπορεῖ νὰ ἐπικαλεστεῖ τὴ δραστηριότητα πρὸς ὄφελος τῶν θεωριῶν του (εἶναι ἀρκετὰ δυνατοί, ἀρκετὰ ὑγιεῖς, ἀρκετὰ σκληροὶ καί, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἀρκετὰ εὐγενεῖς!), μπορεῖ νὰ τοὺς δώσει τὸ σφυρὶ ποὺ θὰ βασιλέψῃ στὴ γῆ.

79

Ἡ ἀρμονία τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ Ἐραστή, τοῦ Σοφοῦ μέσα στὴ δύναμη.

«Μόνον ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ ᾿ναι δίκαιη» — (ἡ ἀγάπη ποὺ δημιουργεῖ, ποὺ λ η σ μ ο ν ε ῖ τὸν ἑαυτὸ της μέσα στὸ ἔργο της).

Ὁ Ζαρατούστρα δὲ μπορεῖ νὰ κάμει κανέναν εὐτυχισμένο παρὰ μόνο ἀφοῦ ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ ἱεραρχία. Αὐτὸ βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς διδασκαλίας του.

Ἡ ἱεραρχία, ἐφαρμοσμένη σ' ἓνα σύστημα διακυβερνήσεως τῆς γῆς: οἱ κύριοι τῆς γῆς, δὲν εἶναι, στὸ κάτω-κάτω τοῦ λογαριασμοῦ, παρὰ μιὰ νέα κυρίαρχος τάξη. Ἀπὸ τὴν τάξη αὕτη γεννιέται ἓνας Θεὸς ἐπικούρειος, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ μεταμορφωτῆς τῆς ὕπαρξης.

Ἡ ὑπερανθρώπινη σύλληψη τῆς ὕπαρξης. Διόνυσος.

Νὰ ἐπιστρέψει, γιομάτος ἀγάπη, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀπομάκρυνση, στὰ πιὸ μικρὰ καὶ στὰ πιὸ ταπεινά, — ὁ Ζαρατούστρα, εὐλογώντας δλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του καὶ νὰ εὐλογεῖ πεθαίνοντας.

Πρέπει νὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι ποὺ παρακαλοῦν, γιὰ νὰ γίνουμε ἄνθρωποι ποὺ εὐλογοῦν!

ΕΠΙΜΕΤΡΟ Γ΄

ΕΞΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ ΜΟΥ΄

Δόντια γερά, γερό στομάχι νὰ ἔχεις —
αὐτὸ εὐχομαι γιὰ σένα!

Κι ἂν τὸ βιβλίο μου ἀρχίνισες ν' ἀντέχεις,
θ' ἀντέξεις, χωρίς ἄλλο, πιά, καὶ μένα!

Ο ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΣ

Κρῶζει ἢ κουρούνα βραχνά
καὶ πρὸς τὴν πόλη φτεροκοπώντας τρέχει:
χιόνι θὰ πέσει γοργά, —
εὐτυχῆς ποὺ ἀκόμα πατρίδα ἔχει!

Τώρα στέκεις ἀλύγι-
στος, καὶ πίσω σου, ἄχ, πόση ὄρα δὲν κοιτάζεις!
Γιατί, ὦ τρελλέ, ἔχεις φύγει
στὸν κόσμο, μὲ τὸν χειμῶνα αὐτόν, μ' αὐτὸ τὸ ἀγιάζι;

Μιὰ πόρτα ὁ κόσμος, σὲ μέρη
χίλια ποὺ βγάζει, ἀλλ' ἔρημα κρύα καὶ βουδά.
Ὅποιος τὴν ἔχασε, ὅ,τι ἔχασες, δὲν ξέρει
νὰ σταθεῖ πουθενά.

Τώρα στέκεις χλωμός,
σ' ὁδοιπορία χειμερινή, καταραμένη,
κ' εἶσαι ὁμοῖος ὁ καπνός,
π' οὐρανοὺς κρύους ζητώντας, ἀνεβαίνει.

Πέτα, πουλί, και πές
τὸ ἄσμα σου σὰν πουλί στὴν ἔρημιὰ ποὺ μένει! —
Μέσα σὲ πάγο, μὲς
σὲ χλεύη, τὴν καρδιά σου κρύψε, ἄφρονα, τὴ ματωμένη!

Κρώζει ἢ κουρούνα βραχνὰ
καὶ πρὸς τὴν πόλη φτεροκοπώντας τρέχει:
χιόνι θὰ πέσει γοργά, —
κι' ἀλλοίμονό του πατρίδα ποὺ δὲν ἔχει!

ΒΕΝΕΤΙΑ

Στὸ γιοφύρι στεκόμουν,
τώρα στερνά, μὲς στὴ μελαψὴ νύχτα.
Ἔνα τραγούδι ἐρχότανε μακρυάθε:
χρυσὲς σταγόνες κυλούσαν
στὴ ριγιλὴ ἐπιφάνεια πάνω.
Γόνδολες, φῶτα, μουσικὴ —
μὲς στὸ λευκόφως πλέανε μεθυσμένα...

Ἔνα κιθάρισμα ἢ ψυχὴ μου,
συγκινημένη ἀόρατα, κρυφά,
ἕνα τραγούδι γονδαλιέρη τραγουδοῦσε
ριγώντας στὴν πολύμορφη μπροστὰ
εὐτυχία. — Νὰ τὴν ἀκοῦσαν τάχα;

ΤΩ ΑΓΝΩΣΤΩ ΘΕΩ

Ἀκόμη μιὰ φορὰ πρὶν μακρυὰ φύγω
καὶ πιὸ μακρυὰ τὰ βλέμματά μου στείλω,
τὰ χέρια μου, ὀλομόναχος, ὑψώνω
σὲ Σέ, σ' αὐτὸν ποὺ καταφεύγω,
ποὺ στ' ἄδυτα τῶν ἀδύτων τῆς καρδιάς μου,
ἐπίσημα δωμοὺς τοῦ ἔχω ἀφιερῶσει,
πάντα, γιὰ πάντα,
νὰ μὲ καλεῖ πάλι καὶ πάλιν ἡ φωνὴ Σου.
Καί, πάνω τους, ὁ λόγος: **Τ ῶ ἄ γ ν ὄ σ τ ῶ Θ ε ῶ**,
πυρώνει βαθυχαραγμένος.

Τοῦ ἀνήκω, ὅν καὶ σ' ἀνόσιον ὄχλον
ἀνάμεσα ἔμεινα ὡς τὴν ὄρα τούτη:
Τοῦ ἀνήκω — κ' αἰσθάνομαι τὰ βρόχια
ποὺ μὲ σέρνουνε χάμω, στὸν ἀγῶνα,

καὶ ποῦ νὰ τὸν ὑπηρετήσω μ' ἀναγκάζουν
κι ὅταν νὰ φύγω ἀκόμη θὰ μπορούσα
θέλω, ἄγνωστε, νὰ Σὲ γνωρίσω,
Ἐσέ, ποῦ βαθιὰ ψαύεις τὴν ψυχὴ μου,
Ἐσέ, ποῦ ὡς θύελλα ἀναστατώνεις τὴ ζωὴ μου,
ὦ Ἀσύλληπτε, ὦ συγγενικές μου,
νὰ Σὲ γνωρίσω θέλω καὶ νὰ Σὲ λατρέψω.

ΠΡΟΣ ΝΕΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Πρὸς τὰ ἐκεῖ — θέλω καὶ σὲ σένα πιά
ἀφήνομαι καὶ στὸ κουπί μου. Ὡς πέρα
ἢ θάλασσα εἶναι ἐλεύθερη, ἢ γαλέρα
μου γενοδέζικη μὲς στὸ γαλάζιο ὄρμα.

Νέα καὶ πιὸ νέα ὅλα μαρμαίρουνε. Πλαγιάζει
τὸ Μεσημέρι στὸν χῶρο καὶ στὸν χρόνο —:
τὸ μάτι σου, ὦ τὸ μάτι σου, αὐτὸ μόνο,
ὦ Ἄπειρο, πελώριο μὲ κοιτάζει!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἐφτασε τὸ φθινόπωρο: πάλι τὴν καρδιά σου
θὰ ραγίσει! Πέταξε, φύγε!
Στὸ βουνὸ σέρνεται ὁ ἥλιος
κι ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει,
καὶ σὲ κάθε του δῆμα ξαπίσταίνει.

Γιατί μαράθηκε ἔτσι ὁ κόσμος;
Σὲ νήματα πολυτεντωμένα παίξει
ὁ ἄνεμος τὸ τραγούδι του.
Πέταξε ἢ ἐλπίδα —
καὶ πίσω τῆς τρέχει τὸ παράπονό του.

Ἐφτασε τὸ φθινόπωρο: πάλι τὴν καρδιά σου
θὰ ραγίσει! Πέταξε, φύγε!
ὦ καρπὲ τοῦ δέντρου,
τρέμεις, πέφτεις;
Ποιό μυστικὸ νὰ σοῦ εἶπε
ἢ νύχτα,
καὶ παγωμένη φρίκη τίς παρειές σου
τίς πορφυρὲς σκεπάζει; —
Δὲν ἀποκρίνεσαι, σωπαίνεις;
Ποιὸς μιλά ἀκόμη;

Ἐφτασε τὸ φθινόπωρο: πάλι τὴν καρδιά σου
θὰ ραγίσει! Πέταξε, φύγε!
«ὦραϊο δὲν εἶμαι,
λέει τὸ ἀστρολούλουδο,
ἀλλ' ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους,
παρηγορῶ τοὺς ἀνθρώπους —,
θὰ βλέπουν ἀκόμη λουλούδια,
θὰ σκύβουνε πάνωθ' ἐμὲ μου,
ὄχι, καὶ θὰ μὲ σπάζουν —
στὸ μάτι τους θὰ λάμπει
ἡ ἀνάμνηση,
μια ἀνάμνηση γιὰ κάτι
πὸ δμορφὸ ἀπὸ μένα:
κ' ἐγὼ θὰ βλέπω, θὰ τὸ βλέπω —
καὶ θὰ πεθαίνω!»

Ἐφτασε τὸ φθινόπωρο: πάλι τὴν καρδιά σου
θὰ ραγίσει! Πέταξε, φύγε!

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

	Σελ
Ἡ ἐπικαιρότητα τοῦ Nietzsche	
Πρόλογος τοῦ Ζαρατούστρα	7
Οἱ λόγοι τοῦ Ζαρατούστρα:	
Γιὰ τὶς μεταμορφώσεις	23
Γιὰ τὶς ἔδρες τῆς ἀρετῆς	25
Γιὰ τοὺς δραματιστὲς τοῦ ἄλλου κόσμου	27
Γιὰ τοὺς περιφρονητὲς τοῦ κορμιοῦ	29
Γιὰ τὶς χαρὲς καὶ γιὰ τὰ πάθη	31
Γιὰ τὸν χλωμὸ ἐγκληματία	33
Γιὰ τὴν ἀνάγνωση καὶ γιὰ τὴν γραφή	35
Γιὰ τὸ δέντρο τοῦ βουνοῦ	36
Γιὰ τοὺς ἱεροκήρυκες τοῦ θανάτου	38
Γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιὰ τοὺς πολεμιστὲς	40
Γιὰ τὸ νέο εἶδωλό	42
Γιὰ τὶς μυῖγες τῆς ἀγορᾶς	44
Γιὰ τὴν ἀγνόητα	47
Γιὰ τὸν φίλο	48
Γιὰ τοὺς χίλιους σκοποὺς καὶ γιὰ τὸν ἕνα	49
Γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον	51
Γιὰ τὸν δρόμο τοῦ δημιουργοῦ	53
Γιὰ τὴ γριά καὶ τὴ νέα γυναικοῦλα	55
Γιὰ τὸ δάγκωμα τῆς ὀχιάς	57
Γιὰ τὸ παιδί καὶ γιὰ τὸ γάμο	58
Γιὰ τὸν ἠθελημένο θάνατο	60
Γιὰ τὴν δωρίζουσα ἀρετὴ	62

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΕΡΟΣ

Τὸ παιδί μὲ τὸν καθρέπτη	69
Στὰ νησιά τῶν Μακάρων	71
Γιὰ τοὺς συμπονετικούς	73
Γιὰ τοὺς ἱερεῖς	76
Γιὰ τοὺς ἐνάρετους	78
Γιὰ τὸ σκυλολόι	81
Γιὰ τὶς ἀράχνες	83

Για τούς φημισμένους σοφούς	86
Τὸ νυχτερινὸ τραγούδι	88
Τὸ τραγούδι τοῦ χοροῦ	90
Τὸ τραγούδι τοῦ τάφου	92
Για τὴν νίκη ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας	95
Για τοὺς μεγαλοπρεπεῖς	97
Για τὴν πολιτισμένη χώρα	100
Για τὴν ἀμωμη γνώση	102
Για τοὺς σοφούς	104
Για τοὺς ποιητὲς	106
Για τὰ μεγάλα γεγονότα	109
Ὁ μάντης	112
Για τὴ λύτρωση	115
Για τὴν ἀνθρώπινη σωφροσύνη	119
Ἡ σιωπηλότερη ὥρα	122

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ὁ ὄδοιπóρος	127
Για τὸ δράμα καὶ γιὰ τὸ αἴνιγμα	129
Για τὴν ἀκούσια εὐδαιμονία	134
Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου	137
Για τὴν ἀρετὴ ποὺ μικραίνει	139
Στὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν	144
Για τὸ πέρασμα	147
Για τοὺς λιποτάχτες	149
Ὁ γυρισμὸς	153
Για τὰ τρία κακὰ	156
Για τὸ πνεῦμα τῆς βαρύτητας	160
Για τὶς παλιὲς καὶ τὶς νέες πλάκες	164
Ὁ ἀναφρωνύων	181
Για τὴ μεγάλη ἐπιθυμία	187
Τὸ ἄλλο τραγούδι τοῦ χοροῦ	189
Οἱ ἑπτὰ σφραγίδες	193

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ἡ προσφορὰ τοῦ μελιού	199
Ἡ κραυγὴ τῆς ἀπελπισίας	202
Συνομιλία μὲ τοὺς βασιλιάδες	205
Ἡ βδέλλα	208
Ὁ μάγος	211
Ἐκτὸς ὑπηρεσίας	217
Ὁ ἀσκημότερος ἄνθρωπος	221
Ὁ ἐθελοντὴς ζητιάνος	225

Ὁ Ἴσκιος	229
Μεσημέρι	232
Ὁ χαιρετισμὸς	235
Ὁ μυστικὸς δεῖπνος	239
Γιὰ τὸν ἀνώτερο ἄνθρωπο	241
Τὸ τραγούδι τῆς μελαγχολίας	250
Γιὰ τὴν ἐπιστήμη	255
Ἀνάμεσα στὶς θυγατέρες τῆς ἐρήμου	257
Τὸ ξύπνημα	263
Ἡ ἐορτὴ τοῦ γαϊδάρου	265
Τὸ μεθυσμένο τραγούδι	269
Τὸ σημάδι	275

ΕΠΙΜΕΤΡΟ Α'

Ἀποσπάσματα ἀπὸ ἄσματα τοῦ «Ζαρατούστρα»	279
--	-----

ΕΠΙΜΕΤΡΟ Β'

82 σημειώσεις ἀπὸ τὰ Κατάλοιπα τοῦ Nietzsche	290
--	-----

ΕΠΙΜΕΤΡΟ Γ'

Ἐξη ποιήματα τοῦ Nietzsche	308
----------------------------	-----

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΕΤΣΙΟΣ

**ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΝΙΤΣΕ «ΕΤΣΙ
ΜΙΛΗΣΕΝ Ο ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ», ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΗ ΔΙΚΤΑΙΟ, ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΓΙΑ ΛΟ-
ΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΚΑΛ-
ΦΑΚΗ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» ΜΟΥ-
ΛΑΓΙΑΝΝΗ — ΚΑΖΟΥΡΗ (Όδος Αιάλου 70, Στοά
Δημητρακοπούλου) ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ 1958.**